

Vulpea și barza

după La Fontaine

A fost odată o vulpe care se împrietenise cu o barză. Într-o zi, se gândi ea să-și invite tovarășa la masă și să-i pregătească o farsă. Găti o ciorbă gustoasă pe care o turnă în două farfurii întinse și își întâmpină astfel musafira:

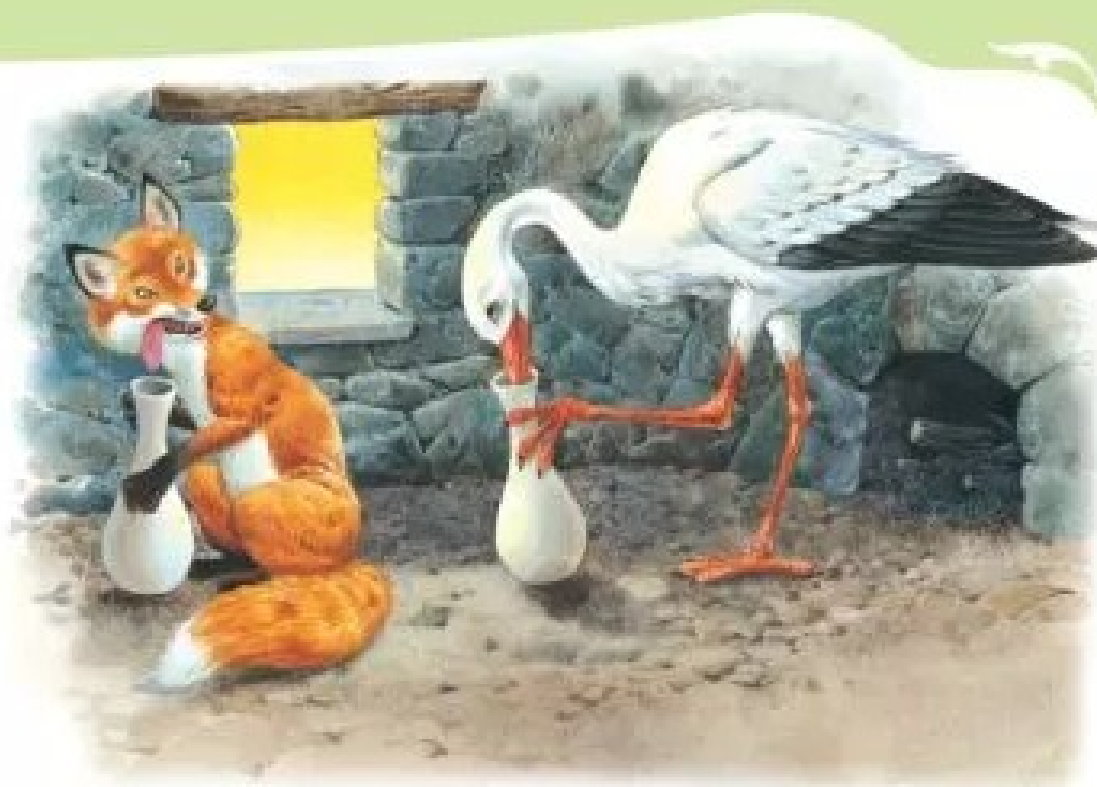
– Poftește, draga mea! Am pregătit o ciorbă de broaște, să vezi ce bună e!

– Mulțumesc, răspunse bucuroasă barza.

Dar, brusc, înțelese gluma. Nu putea să bea zeama cu ciocul ei lung din farfuria prea întinsă. Așa că nu-i rămase decât să accepte situația, apoi găsi repede o scuză să plece.

Vulpea, grijulie, se grăbi să-i spună:

– Ce rău îmi pare! Rămâne pe altă dată!

Barza însă vru să-i întoarcă „binele“ și îi zise:

– Data viitoare te voi invita eu!

În curând, vulpea îi întoarse vizita berzei.

– Am gătit niște raci de râu în vin alb, spuse barza, bucuroasă s-o vadă pe vulpe sosind.

Vulpea, simțind deja gustul extraordinar al delicateselor, își apropie botul de vasul pe care i-l întindea barza. Dar, oricât se strădui, nu reuși să guste mâncarea, căci botul nu-i intra în deschizătura prea îngustă a urciorului.

În acea seară, gândindu-se la mâncarea neatinsă, biata vulpe își spuse resemnată:

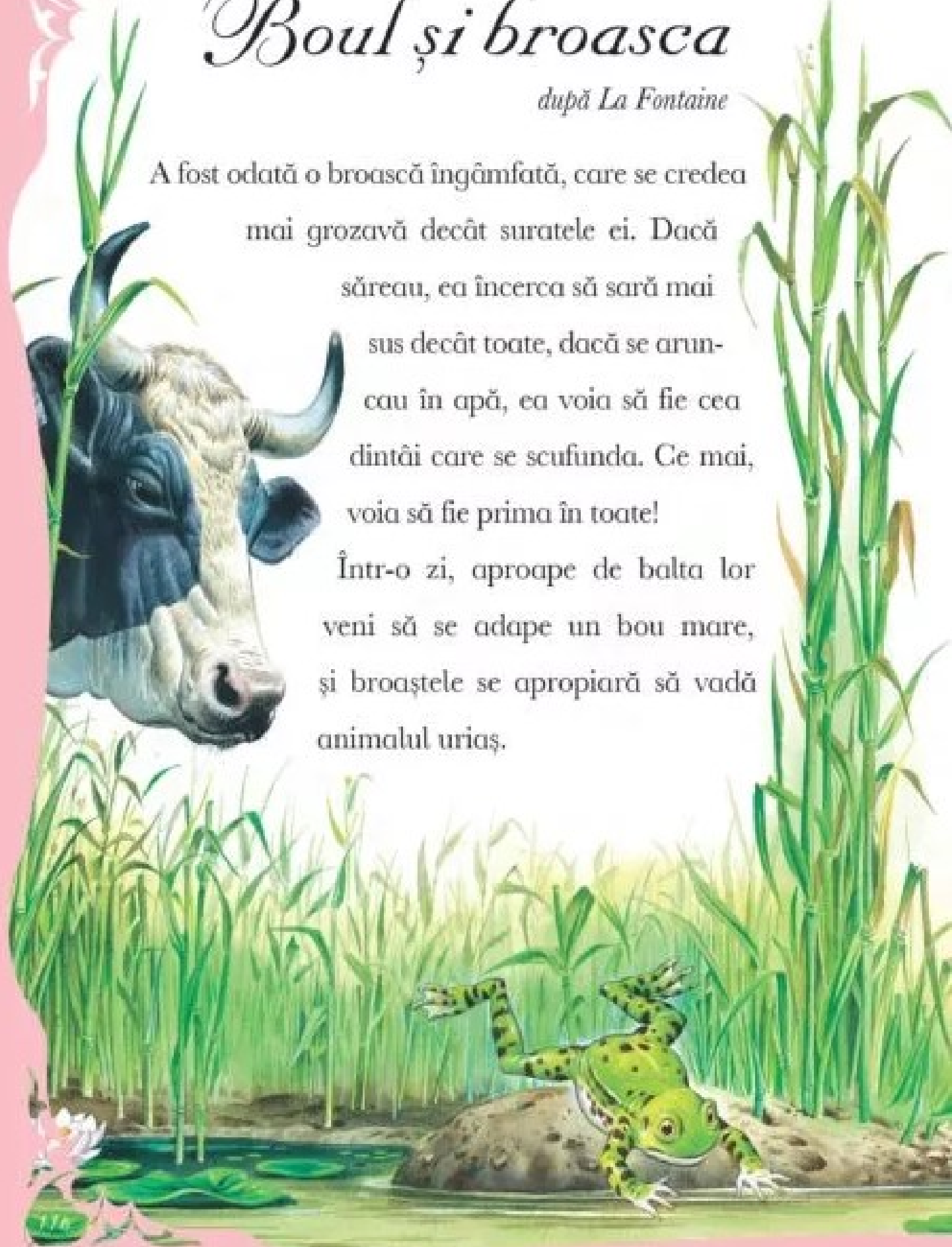
„După faptă și răsplată!“

Boul și broasca

după La Fontaine

A fost odată o broască îngâmfată, care se credea mai grozavă decât suratele ei. Dacă săreau, ea încerca să sară mai sus decât toate, dacă se aruncau în apă, ea voia să fie cea dintâi care se scufunda. Ce mai, voia să fie prima în toate!

Într-o zi, aproape de balta lor veni să se adape un bou mare, și broaștele se apropiară să vadă animalul uriaș.

– Cât e de mare!
spuse una dintre ele.

Iar alta exclamă:

– Ca să facem o broască așa
de mare ca el, am avea nevoie
de o mie de-ale noastre!

Ascultând spusele celorlalte,
broasca cea îngâmfată comentă:

– Nu mi se pare chiar așa de mare! Și eu pot ajunge ca el.
Și începu să-și umfle pieptul. Suratele ei începură să râdă.

– Ia uitați-vă acum! spuse broasca cu un fir de glas, căci
își ținea respirația.

– Ești încă mică, îi strigară chicotind suratele.

– Și acum? șopti ea, umflându-se și mai mult.

– Boul e mult mai mare, auzi răspunsul.

Broasca cea trufașă și încăpățânată făcu o ultimă încercare,
trase aer în piept cât putu și se umflă, se umflă până când...
buuuuuuuuum! Pielea întinsă îi pocnise.

Celelalte broaște, speriate și uluite, se îndepărtară, spunând:

– Cine vrea prea mult pierde totul...

